

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4384/2023
27.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Др Радивој Симоновић“ из Сомбора, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2469/23 од 27.09.2023. године, у седници одржаној 27.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2469/23 од 27.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2469/23 од 27.09.2023. године.

Образложење

Основни суд у Сомбору је пресудом П1 23/22 од 21.06.2023. године, ставом првим изреке, одбио тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да јој на име топлог obroка и регреса – разлике укупне зараде, за период од 01.10.2020. године до 31.12.2021. године, исплати износ од 87.438,83 динара са затезном каматом од 17.01.2023. године до исплате, као и износ од 14.248,02 динара на име обрачунате затезне камате до 16.01.2023. године и да се обавезе тужена да јој накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 2469/23 од 27.09.2023. године, одбио жалбу тужиље и пресуду Основног суда у Сомбору П1 23/22 од 21.06.2023. године у одбијајућем делу и делу којим је одлучено да тужилца сноси своје трошкове поступка потврдио.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи као изузетно

дозвољеној на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања суске праксе и разматрања првих питања од општег интереса.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), у вези одредбе у вези члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, што значи да нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду, а побијана одлука донета је у складу са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.07.2022. године, по ком запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плате у ком је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, у вези чланом 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23).

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које се по закону не може да поднесе (члан 403. став 1. и 3).

Одредбом члана члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужила је поднела 26.01.2022. године, а вредност предмета спора је 101.686,85 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора не прелази имовински цензус од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиле није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку у вези са одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23).

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**